

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 7. prosinca 2005.

Ni u kušnjama Bog nas ne napušta

Kateheza br. 80 –

Uvodno čitanje: Psalam 138; Pjesma zahvalnica, (večernja utorka IV. tjedna) Zahvaljujem ti, Gospodine, iz svega srca / jer si čuo riječi mojih usta. / Pred licem anđela pjevam tebi, / bacam se nice prema svetom Hramu tvojemu. / Zahvaljujem imenu tvojem / za tvoju dobrotu i vjernost, / jer si nada sve uzveličao / obećanje svoje. / Kad sam te zazvao, uslišio si me, / dušu si moju pokrijepio. / Nek ti zahvaljuju, Gospodine, svi kraljevi zemlje / kad čuju riječi usta tvojih, / nek pjevaju putove Gospodnje: / "Zaista, velika je slava Gospodnja!" / Zaista, uzvišen je Gospodin, / ali gleda na ponizna, / a oholicu izdaleka poznaje. / Kročim li kroz nevolje, ti mi ivot čuvaš, / pruaš ruku proti gnjevu mojih dušmana; / tvoja me desnica spasava! / Gospodin će dovršiti što započe za me! / Gospodine, vječna je ljubav tvoja: / djelo ruku svojih ne zapusti!

1. Po idovskoj tradiciji pripisana autorstvu Davidovu, premda je vjerojatno nastala u kasnijem razdoblju, ova pjesma zahvalnica što smo je upravo čuli u obliku Psalma 138, započinje osobnom pjesmom molitelja. On podie glas posred hramske zajednice ili, misleći na sionsko svetište, u prisutnosti Gospodinovoj i u ozračju njegova susreta s vjerničkim narodom.

Psalmist, zapravo, izjavljuje da se "baca nice prema svetom Hramu" u Jeruzalemu (usp. r. 2): ondje on pjeva pred Bogom koji je na nebesima okruen anđeoskom pratnjom, ali i koji osluškuje molitve koje se uzdiu s prostora zemaljskoga Hrama (usp. r. 1). Molitelj je siguran da "ime" Gospodnje, to jest njegova osobna iva i djelatna stvarnost, kao i njegova svojstva vjernosti i

milosrđa, ti znakovi saveza s njegovim narodom, potpomau svako povjerenje i svaku nadu (usp. r. 2).

2. Pogled se sada na trenutak upravlja prema prošlosti, prema danima patnje: tada je, na tjeskoban poziv vjernika, odgovorio boanski glas. Ulio je odvanost u uznemirenu dušu (usp. r. 3). Hebrejski izvornik govori doslovno o Gospodinu koji "uzburkava snagu u duši" pritisnutoga pravednika: kao da govori o provali silnoga vjetra koji razgoni kolebanja i strahove, utiskuje novu ivotnu snagu, te po njemu niču jakost i povjerenje.

Nakon ovoga, očito osobnoga, uvoda, Psalmist podie pogled prema svijetu, te zamišlja kako njegovo svjedočanstvo obuhvaća čitavo obzorje: "svi kraljevi svijeta", u svojevrsnom sveopćem pristajanju, pridruuju se ovom idovskom molitelju u zajedničkoj hvali u čast veličanstva i svemoguće vlasti Gospodinove (usp. rr. 4-6).

3. U sadraju ove zborne hvale, što se uzdie iz svih naroda, prva je tema "slava" i "putovi Gospodnji" (usp. r. 5), to jest njegovi naumi spasenja i njegova objava. Otkriva se, tako, da je Bog istina "uzvišen" i transcendentan, ali i da s ljubavlju "gleda na ponizna", dok od svog lica udaljuje ohologa u znak odbačenosti i osuđenosti (usp. r. 6).

Upravo tako izjavljuje i Izaija: "Ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i ponienim, da oivim duh smjernih, da oivim srca skrušenih" (Iz 57,15). Bog, dakle, odlučuje stati u obranu slabih, u obranu rtava i prezrenih: to je objavljeno svim kraljevima, kako bi znali kakav mora biti i njihov izbor u vladanju narodima.

4. Nakon što je ovako, na svjetskoj razini, uključio odgovorne za narode, molitelj se vraća osobnoj hvali (usp. Ps 138,7-8). Dok mu se pogled upravlja prema njegovoj osobnoj budućnosti, on zaziva pomoć od Boga i u onim kušnjama što će mu ih ivot tek donijeti.

Saeto se spominje "gnjev dušmana" (r. 7), kao svojevrsan simbol svih neprijateljstava koja bi se mogla prepriječiti na putu pravednika dok hodi kroz povijest. No, on znade da ga Gospodin neće nikada napustiti i da će pruiti svoju ruku kako bi ga podrao i vodio. Završnica je Psalma, tako, posljednja strastvena ispovijest povjerenja u Boga koji je dobar uvijek: on neće zapustiti "djelo ruku svojih", to jest svoje stvorenje (r. 8).

Moramo imati tu sigurnost da, koliko god teške i uznemirujuće bile kušnje koje nas očekuju, nećemo nikad biti prepušteni sebi samima, nećemo nikad biti ispušteni iz ruku Gospodinovih, iz onih ruku koje su nas stvorile i koje nas sada prate ne putu ivota. I sveti će Pavao potvrditi: "Onaj koji otpoče u vama dobro djelo, dovršit će ga" (Fil 1,6).

5. Molili smo, tako, riječima Psalma hvale i zahvalnosti. elimo sada nastaviti slijedeći ovu nit

hvalospjeva pomoću svjedočanstva jednoga kršćanskog pjesnika, velikoga Efrema Sirskoga (IV. stoljeće), pisca tekstova izvanrednoga pjesničkoga i duhovnoga osjećaja.

"Koliko god veliko bilo naše divljenje tebi, Gospodine, / slava tvoja nadilazi sve što jezikom izreći moemo", pjeva Efrem u jednom himnu (Inni sulla Verginità, 7: L'arpa dello Spirito, Rim 1999, str. 66), a u drugom: "Hvala budi tebi, komu je sve jednostavno, / jer ti si svemoćan" (Inni sulla Natività, 11: ibidem, str. 48), ili još: "Hvala ti od svih što razumiju tvoju istinu" (Inni sulla Fede, 14: ibidem, str. 27).